

Η ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΗΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ!

Ο "ταξικός συνδικαλισμός", ο "λαός" και η ακαταμάχητη γοητεία της εθνικής ενότητας

Πολλοί μιλάνε για την αναγέννηση του ταξικού συνδικαλισμού και της πολιτικής στράτευσης παρουσιάζοντας σαν τεκμήριο τις συχνές και μαζικές "πανεργατικές" διαδηλώσεις. Φυσικά κανείς δεν απορεί πως και γιατί δεν έχει γίνει κάλεσμα για μια ας πούμε... τριήμερη απεργία (το ΠΑΜΕ, πλειοδοτώντας πάντα σε ανέξοδο εξτρεμισμό, διοργάνωσε μια 48ωρη). Ούτε γιατί οι 100-150-200 χιλιάδες διαδηλωτές της 5ης Μάη αποφάσισαν να εμφανιστούν Ξανά μετά από απουσία 9 χρόνων και τις διαδηλώσεις του 2001 για το ασφαλιστικό. Η απουσία τέτοιων ερωτήσεων δεν είναι, φυσικά, τυχαία. Αντίθετα συγκροτεί εκείνο το κριτικό κενό που συντηρείται πεισματικά απ' την εγχώρια πατριωτική αριστερά (κομματική-συνδικαλιστική) στην προσπάθεια της να μείνει πιστή στην ιδεολογική μονομέρεια που την χαρακτηρίζει και στα θεωρητικά εργαλεία της που έχουν μείνει βάλτωμένα απ' τη δεκαετία του 50. Σαν να λέμε: πιστή στο κράτος και η πατρίδα πάνω απ' όλα. Αναφέρουμε ενδεικτικά κάποιες απ' τις θέσεις της ντόπιας άκρας αριστεράς:

"...Για την πραγματική σωτηρία από την κατάρτιση και την καταστροφή που οδηγούν το λαό και τη χώρα οι ιθύνοντες του χρεοκοπημένου, σάπιου και διεφθαρμένου συστήματος της εξάρτησης και της εθνικής υποτέλειας..." (Μ-Λ ΚΚΕ, "έξω η Ελλάδα απ' την ΕΕ - Έξω το ΔΝΤ από τη χώρα μας").
"Το υποθέμενο δίχτυ ασφαλείας στο οποίο με το αζημίωτο μας πωλούν οι ιμπεριαλιστές της Δύσης δεν είναι τίποτε άλλο απ' τα πλοκάμια της εξάρτησης που σφιχταγκαλιάζουν τη χώρα γιατί δηθεν δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να βγούμε από την κρίση. Και το πιστόλι που κραδάνει απειλητικά η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη σημάδευει προς την κατεύθυνση του "εχθρού λαού", ο οποίος, σύμφωνα με τους κεφαλαιοκράτες και τους ιμπεριαλιστές, είναι αυτός που "φταίει", αυτός που πρέπει να πληρώσει." (εφ. Προλεταριακή σημαία (ΚΚΕ Μ-Λ), 17/4/10).

Το σκηνικό συνθέτουν ο "λαός" (μια αφαιρετική, δηλαδή, προσαρμογή αυτού που ο ΣΕΒ αποκαλεί "παραγωγικές τάξεις" και περιλαμβάνει ακόμα και τα μικρομεσαία αφεντικά), η "πλουτοκρατία"

(μια εξίσου ασαφής όσο και αθωωτική για το λαό κατηγοριοποίηση) και η "εξαρτημένη πατρίδα" που ως γνωστόν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές επιβουλεύονται την αβούλωτη ψυχή της. Γενικά, ολόκληρη η ρητορική και τα προτάγματα των "δυναμικών κινητοποιήσεων" των τελευταίου διμήνου βασίζονται στην ασάφεια, το λαϊκισμό και το μελόδραμα προσπαθώντας να ξεκαρφωθούν μέσω μιας υποτιθέμενης ταξικής ορολογίας. Γιατί κατά τα άλλα η ταξική αντιπατριωτική προσέγγιση απουσιάζει επιδεικτικά. **Κανείς δε κάνει λόγο για τους μετανάστες σαν κομμάτι της εργατικής τάξης και απία πλουτισμού του "ελληνικού λαού"**, τη στιγμή μάλιστα που το ζήτημα της νομιμοποίησης ήταν το πλέον καυτό λίγους μήνες πριν. **Κανείς δεν αναφέρεται στον ιμπεριαλιστικό ρόλο της Ελλάδας στα βαλκάνια μέσω των τραπεζικών υποκαταστημάτων.** Και κατά τ' άλλα τα ίδια: μια φορά στις 15 μέρες θα σας βγάζουμε στο δρόμο για να ξελαφρώσετε. Η πορεία της 5ης Μάη με την απόπειρα (!) κατάληψης της Βουλής σαν άλλη έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα είναι ενδεικτική της κατάστασης. Με την εργατική τάξη και την υποτιθέμενη πρωτοπορία της να έχουν χάσει τον οριζοντα όλων των προηγούμενων χρόνων ο πραγματικός συσχετισμός δυνάμεων μοιάζει ισοπεδωτικός και η συνδικαλιστική ηγεσία το Ξέρει. Γι' αυτό και το μόνο που (Ξέρει να) κάνει είναι να διαδηλώνει παραπονιάρικα για το κράτος (της) που δεν την παίζει πια και να μεσολαβεί την -δεν αμφιβάλλουμε- γνήσια ταξική δυναμική μιας αισχροφούς (ποσοτικά) μειοψηφίας διοχετεύοντας την σε "παλλαϊκές κινητοποιήσεις" που έχουν εξορίσει οριστικά οποιοδήποτε αντιπατριωτικό πρόταγμα. **Plutocracy pay the crisis; You faoul, left side!**

Είναι, ίσως, δείγμα λαϊκισμού να κοροϊδεύεις τα greeklish της σταλινικής avant-garde, αλλά κι αυτοί δίνουν πατήματα.